

[Øllgaard]

Jeg har her holdt mig til nogle principielle betragtninger og kun i ringe grad kommenteret detaljerne i forslagene; det har vi gjort før, og det kan slås op på rette sted. I øvrigt er vi indstillet på under udvalgsarbejdet at gå i detaljer med de forslag, der foreligger.

Vi mener altså, at det fornødne er, at monopolet brydes snarest muligt. Undervejs til dette mål ønsker vi at tage de små skridt, og det vil bl.a. sige at udvirke, at provinsafdelingen får en stadig friere stilling, og at f.eks. børne- og ungdomsafdelingen gradvis overføres til provinsafdelingen. Vi regner stærkt med, at der er nogle, der vil være med til at tage de små skridt, mens vi er undervejs.

Hvad angår det sidste af de forslag, vi har til behandling, skal jeg bare sige, at spørgsmålet om den løbende revision af Danmarks Radio naturligvis interesserer os stærkt i venstre. Vi vil derfor gerne være med til at se på i udvalget og i øvrigt også i radiatorådet, hvordan der eventuelt kunne være tale om at skærpe revisionen for at sikre en fuldt ansvarlig omgang med licensbetalernes penge, men vi tvivler ærlig talt – også efter at have hørt ministeren her i dag – på, at det foreliggende forslag er oplagt velegnet til formålet. Vi vil i udvalget følge med opmærksomhed, om der skulle dukke vigtige og vægtige begrundelser for dette forslag op.

Poulsgaard (FP):

Friheden har trange kår i Danmark, og de skrumper mere og mere ind. Det ser vi jo gang på gang med alle de påhit, vi finder på herinde. Det var rystende at høre det parti, som engang smykkede sig med titlen Danmarks liberale Parti, udtale: vi vil sandelig gerne være med, men når det kommer til konkrete lovforslag, så tøv en kende, bette folkens, skal vi ikke tage de små skridt? Hvad er det for snak? Ja, vi har hørt det før, men så synes jeg bare, at venstre skal holde op med at sige, at de vil have fri konkurrence i æteren, for det vil venstre jo ikke. Da vi for nogle år siden kunne have fået flertal herinde, hvem stod da af? Det gjorde venstre, men det skal venstre selvfølgelig selv finde ud af.

Ellers vil jeg gerne sige, at fremskridtspartiet naturligvis kan støtte de konservatives lovforslag. Vi synes, det er alt for lidt, man vil gøre, og at man vil overlade alt for meget

til ministeren, for man siger jo faktisk: hvis, såfremt, ifald ministeren for offentlige arbejder får lyst til det, kan ministeren gøre det; ikke noget om, at han skal gøre det. Men selvfølgelig er det et skridt i den rigtige retning, og derfor vil vi naturligvis støtte dette lovforslag.

Vi vil også støtte hovedintentionerne i centrum-demokraternes lovforslag. Fru Birte Weiss kan stå her og holde den ene tale efter den anden om, at alle disse klager bliver afvist. Ja vel, men det er, fordi radiatorådet er politisk sammensat, og når man har flertallet, har man også retten. Det er nok spildte ord på Balle Lars, men alligevel vil jeg sige, det da ikke kan være gået fuldstændig hen over hovedet på fru Birte Weiss, at hendes og Ribebispens korstog for nylig mod en af de mest aflyttede udsendelser fik folkets røst med på vejen; dér var radiatorådet i hvert fald ikke i samklang med befolkningen. Men det er selvfølgelig også sådan noget højtravende noget, fru Birte Weiss og Ribebispens skal have; det kan vi andre ikke blande os i. Det skulle dog gerne være sådan, at de, der betaler licens til Danmarks Radio, også fik en lille smule indflydelse.

Når man ser på, hvad der ellers sendes ud af bras inde fra den dér galeanstalt, er det absolut påkrævet, at der bliver gjort noget. Vi kan bare tage det sidste, hvor man i sin visdom har fundet ud af at sætte licensen op, men sætte sendetiden ned og på toppen af det hele ansætte ét hundrede medarbejdere mere. Man har så travlt med posthusets skandale; jeg tror, man skulle interessere sig en lille smule for Danmarks Radio. Vi kan lige så godt se i øjnene, at vi ikke får styr på det foretagende, før vi får noget konkurrence, før vi får en fri radio og et frit fjernsyn. Når man kan bruge 370 medarbejdertimer på at lave én udsendelsestime, synes jeg nok, der er al mulig grund til at frygte, hvordan det skal gå.

Nej, siger fru Birte Weiss, der er ingenting fordækt; det hele foregår i fuld offentlighed og kører, som det skal, i Danmarks Radio. Nå ja, hvad så med Erik Andersen, som nu skal ansættes som direktør derude, selv om der ikke er behov for ham? Men han er en god socialdemokrat, han skal have en stilling. Var der ikke en lille smule la-la dér, da man skulle til at trække den ansøgning tilbage? Men der foregår selvfølgelig ikke noget